

ΜΙΑ ΜΕΣΣΟΑΣΤΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

— Θεοδοσία, δεν αφήνεις το μικρό στη μαμά σου να πάμε για κανέναν γχώμενο; είπε στη θεία μου η κυρία Γκιζά, μαθηματικός στο επάγγελμα, μεγαλοκοπέλα και κάπως ιδιόρρυθμη. Από συζητήσεις που άκουγα στο σπίτι, το 'χε ρίξει τελευταία στους ταξιτζήδες και στους οδηγούς αστικών λεωφορείων.

— Μπα, πηγαίνω στην Κούλα για μουλινέδες..., απάντησε εκείνη, δασκαλεμένη από τη γιαγιά ν' αποφεύγει την τρελή.

— Τι κεντάς;

— Σεμεδάκι.

— Το Σάββατο τι κάνεις; επέμενε η άλλη.

— Έταξα στον Πάνο σινεμά.

— Στο «Ηραίον»;

— Ε, «Ηραίον», «Αύρα», «Σείριο», όπου παίζει καλύτερο έργο.

Είχα βγει βόλτα με τη θεία στου Χαριλάου. Ο παππούς είχε τελειώσει τα ψώνια και ήταν στο σπίτι. Η γιαγιά, άρρωστη όπως πάντα, στο κρεβάτι. Κι η μάνα μου στο Βάβδο Χαλκιδικής να δουλεύει δασκάλα. Κατέβαινε να μας βλέπει κάθε δεύτερο Σαββατοκύριακο. Την άνοιξη, συνεννοούνταν στο σχολείο μου με τον κύριο Τσιρογιάννη, το δάσκαλό μου, και με κουβαλούσε για δυο-τρεις μήνες στο χωριό, μαζί με το ήδη έτοιμο —με δέκα άριστα, φυσικά— ενδεικτικό μου. Σε αντάλλαγμα αυτής της εκδούλευσης του πήγαινα σπίτι, κάθε Χριστούγεννα και Πάσχα, κατόπιν εντολής της μητέρας μου, χωριάτικα βαβδινά λουκάνικα κι ένα μεγάλο κεφάλι κατσικίσιο τυρί, που η γυναίκα του τα δεχόταν μ' ευχαρίστηση. Εν τω μεταξύ, το ξεσκόνισμα —η βασιική δουλειά της θείας μου στο σπίτι— είχε τελειώσει. Μαζί και τα τηλεφωνήματα στις φίλες της. Με το παλιό μας μαύρο ραδιόφωνο να παίζει μποσανόβα, μάζεψε με το πάσο της και το τελευταίο μόριο σκόνης από κάδρα και έπιπλα, λικνίζοντας κάπου-κάπου ρυθμικά το λεπτό της σώμα.

Στη βόλτα κολλήσαμε, ως συνήθως, στο κομμωτήριο της Βάλιας. Δυο-τρεις αργόσχολες, με τα ρολά στο κεφάλι, είχαν σηκωθεί από τις κάσκες κι έβαλαν στη μέση το Μανόλη, το χαζούλη της γειτονιάς, που τσίβδιζε και τον τρέλαιναν στο δούλεμα.

— Μανόλη, πες σαράντα!

— Σαλάντα.

— Πες Κουταντζόγλειο!

— Καυκότζιγλο.

— Μανόλη, θα σου δώσω ένα τηλέφωνο, να πάρεις μια χήρα που λιώνει για σένα.

— Άνε, δώ' το...

— Πες μας όμως, άμα σου κλείσει ραντεβού δε θα τη στήσεις..., και δώσ' του χάχανα και ξελιγώματα.

Γυρίζοντας σπίτι ο παππούς έδινε αναλυτικό λογαριασμό εξόδων της ημέρας στη γιαγιά, που ήταν στο κρεβάτι. Χθες, την εξέτασε ο ουρολόγος, ο κύριος Σαββίδης, και είπε πως «η ασθενής πάει περίφημα». Πέντε χρόνια τώρα με καθετήρα και –αραιά και πού– με κρίσεις στηθάγχης. Μούδιαζε απότομα το δεξί της χέρι και κοκκίνιζε το δεξί της μάγουλο. «Κρίση!» ούρλιαζε η θεία μου και τρέχαμε για το υπογλώσσιο και το ποτήρι με το νερό. Ύστερα από λίγα λεπτά, όταν ηρεμούσαν τα πνεύματα, ξαπλωμένος στο χαλί, τακτοποιούσα τα άδεια κουτιά των Λίμπριουμ και των Νοβαλτζίν της γιαγιάς παριστάνοντας το φαρμακοποιό. Παρότι ανήμπορη, η γιαγιά δεν έπαυε να εξουσιάζει τον παππού. Ενώ εκείνος σαν μαθητούδι ψέλλιζε προϊόντα και τιμές, αυτή, απαυδισμένη, τον διέκοπτε απότομα. «Ουφ, βαρέθηκα πια! Τρεις το λάδι, πέντε το λαδόξιδο! Άντε, πήγαινε, σε πιστεύω...» κι ο παππούς, θαρρείς και πήρε εικοσιτετράωρη απ' το διοικητή του, έτρεχε στο μπαλκόνι να καπνίσει.

Βοηθώντας του παππού, η θεία μου ετοίμασε το φαγητό. Μακαρόνια με κεφτέδες. Εγώ έριχνα τα τετράδια στην τσάντα μια που στο σχολείο ήμουν απο-

γευματινός. Το βράδυ, πάντως, θα 'χα την τιμητική μου. Ήταν Πέμπτη και, όπως ήταν προγραμματισμένο, η θεία μου θα δεχόταν τις φιλενάδες της. Τη Μαριέτα, την Ελένη, τη Νίτσα, τη Φανή. Όπως θα κάθονταν κυκλικά στο μεγάλο τραπέζι του σαλονιού πίνοντας καφέ και κουτσομπολεύοντας διάφορα, εγώ –σοβαρός και υπεράνω υποψίας– παίζοντας τάχα στο πάτωμα με τα στρατιωτάκια μου, θα χόρταινα γάμπες, καλτσόν κι αφράτα γυναικεία μπούτια, ρίχνοντας κάθε τόσο κρυφές πονηρές ματιές μέσα στις φούστες τους, ψηλά μέχρι το εσώρουχο.